

Erasmus Beszámoló

Szóval Olaszország, hát ezer meg egy emlék beugrik erről a “rövid” 3 hétről. Minden olyan gyorsan telt, nem is volt időm vagy időnk realizálni, hogy hol vagyunk és mit csinálunk, de kezdjük a legelejéről. Szeptember 22-e reggel fél 5-kor kelés (legkellemesebb érzés a világon) persze 5:40-kor már indulni kell a reptérre mivel a repülő nem vár. 6:10-kor már a reptéren vadásszuk egymást a többiekkel. 10 perc alatt meg is lett mindenki, elindulunk a kapuk felé, hogy érvényesítsük a jegyeket. Persze ez sem mehet zökkenőmentesen, mivel amíg én azon rágózok, hogy a nem papír formájú boarding pass-t elfogadják-e addig 2 ember feltartja a sort egy 15 percre és pont én lennék a következő. Szóval miután sikeresen érvényesítettem a boarding pass-t, a többiekkel egy kávézó felé vettük az irányt, napi legalacsonyabb árakon a többiek kértek egy-egy capuchino-t én vettem egy red bull-t aminek árán egy átlagos család megebédel. Kiültünk egy utolsónak vélt cigire, közben kis nyugodt beszélgetések, mindenki félt kicsit a 3 héttől mivel hosszúnak és nehéznek gondoltuk abban a pillanatban. Amint mindenki végzett az italával megindultunk a repülő felé, körülbelül elintéztünk mindent 20 perc alatt, szóval ketten arra gondoltunk, hogy egy utolsó cigi még belefér ez körülbelül 7:30-kor (nem tudván, hogy a kapuzárás 7:45-kor van) szóval miután elszívtuk a világ nyugodtságával a cigiket a liftben szóltak a többiek, hogy 4 percünk van mielőtt bezárják a kapukat. 7:44-re odaértünk (pont időben) kis kardióval, de ez most nem számít. Szóval felszálltunk a repülőre és kezdetét vette az utazás. A repülő felszállt a telefonok repülőgép módban, üzenetek és hívások se ki se be. Pár fotó azért készült a repülés

alatt még egy két time-lapse videó is.

Egy laza másfél óra múlva jött az igazi meglepetés, leszálltunk Rómában körülbelül 10:00-kor. Felvettük a bőröndjeinket mindenki elment wc-re aztán elidültünk kifelé mivel ugye 15 percen belül jön a sofőr. Hát igen, jött a sofőr egy laza másfél órás késéssel. Addig is élveztük az idilli Olaszországot (a nem túl idilli reptéren). Senki nem hitte el, hogy már olaszban van, de ez gondolom mindenkinél így van. Aztán megjött Paolo a sofőr 12 előtt egy kicsivel, persze a kommunikációs készségek a mutogatás szintjén megragadtak mivel Paolo nem beszélt angolul, de így is sikerült megértetni magunkat. Végre elindultunk na, de hova, jött a kérdés. Persze Róma másik repülőtérére megyünk, mivel mint kiderült felvesszük a főnökeiket annak a cégnek akinek dolgozni fogunk. Ami már alpból belénk rakta kicsit az izgulást, de kellemetlenebb volt az a 3 órás késés ami az ő gépükre volt kiírva. Szóval igen, egy újabb több órás kényszerpihenés Róma repterén, ekkor már éhesen, fáradtan és kicsit idegesen vártunk a főnököket, hogy elinduljunk végre foligno-ba ami egy újabb 2-3 órás

autóút. Ehhez nem sokat segített Paolo se aki mondta, hogy majd szól amikor megérkeztek a főnökök, ami idő alatt mi bementünk venni valami élelmet, ő elállt a kocsival és semmilyen hívásra vagy üzenetre nem válaszolva ott hagyott minket a reptéren. Szóváltásokat követően a koordinátorokkal, megtaláltuk egymást és olyan 2-2 és fél óra elteltével megindulhatott az út Foligno-ba.

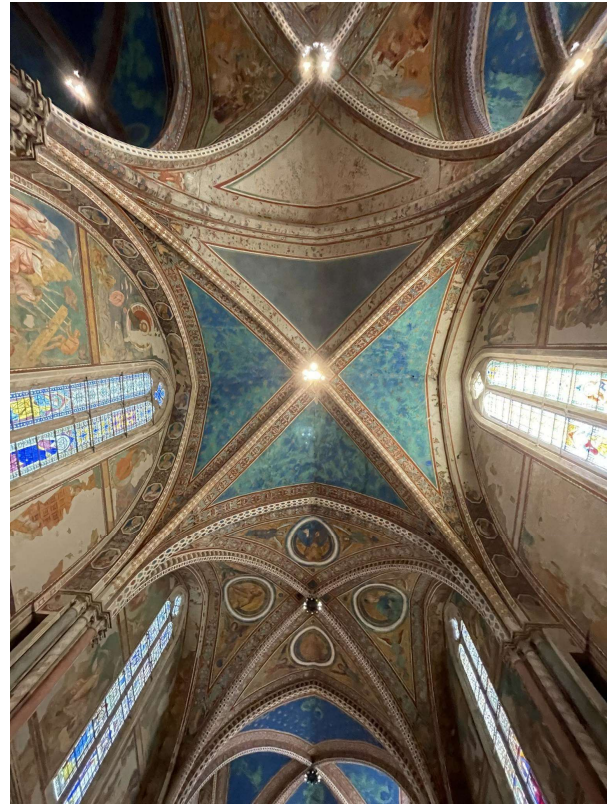
A főnökök fáradtan a 14 órás repülőút után kidőlték a kisbuszban (ami nem is volt akkora probléma). Mindenki fáradtan csak nézett ki a fejből az egész út során, néha egy-egy beszélgetés felreppent a buszban de sokáig egyik se tartott. Végre, végre megérkeztünk Foligno-ba, ott várt ránk a két koordinátor akivel végre találkoztunk face-to-face (Étienne és Alessio). Körbevezettek minket az apartmanban és azta, ha ezt mondhatom, apartman volt a javából mindenkinek volt saját tere még akkor is ha ketten voltunk egy szobában. Nagy nappali, normális konyha, szép wc-k vagyis volt minden ami miatt bárki idegeskedne. Miután átvettük a helyet, megkaptuk a kulcsokat és a tájékoztatást mindenről, leadtuk a pénzt amivel bebiztosították, hogy ha lenne bármi kár akkor abból fedezik. Ezek után mindenki végre lefűrdött (újjászületés), és kicsit pihentünk persze a pihenés telefonhívásokból és üzenetek tömkelegéből állt, miközben próbáltuk felfogni, hogy olaszban vagyunk. Aztán este 19 óra felé elindultunk Foligno centerbe, talán 15 perce sétáltunk amikor megláttuk a legelső pizzériát ahová be is tévedtünk, mivel mindenki farkaséhes volt. Akkor még viszont nem tudtuk, hogy olaszország legjobb pizzériájába tévedtünk be véletlen. Mindenki kirendelte a pizzáját, persze itt se beszéltek angolul de sebaj, mert legalább én már itt felvehettem pár új szót mint például a “conto”, “conti”, “separato” és egyéb a fizetést szolgáló olasz szót. Az étel menyei volt és alig drágább mint itthon. Ezek után még mentünk egy kört a településen aztán hazaindultunk. Mindenki egyből ledőlt aztán másnap “reggel” 12-ig fel se kelt.

Másnap elmentünk feltérképezni Foligno-t mármint ami nekünk szükséges lesz, itt gondolok boltokra és buszmegállókra. Találtunk 10 perc sétára egy Lidl Italiano-t, be is vásároltunk a szombati ebédre, ami egy pompásan sikerült carbonara volt. Ebéd után folytattuk Foligno center feltérképezését. Közben persze becsusszant 1-2 gombóc fagylalt is, azon a helyen ami a világ top 1 fagylaltozója de persze ezt se tudtuk, csak random betévedtünk, és igen finom volt. Ezek után megindultunk vissza a szállásra. Az elkövetkező napok kicsit ellaposodtak ami nem minden tekintetben volt rossz, kicsit volt időnk pihenni és alkalmazkodni az új környezethez. Eljött a hétfő és megkezdődött az első hivatalos munkanapunk, nem tudtuk mire számítsunk, de vártuk a kihívásokat. Első munkanapot le tudván rájöttünk, hogy annyira nem is kellett volna félni tőle mivel exceleket egyeztettünk és gyűjtöttünk ki adatokat belőlük a három hét alatt. A hétköznapjaink nagyját elvette a munka és a tömegközlekedés, de így is találtunk időt főzni, boltba menni, egyszer egyszer bemenni Foligno centerbe és persze az esti filmzésekre. Eljött a hétvége és az első betervezett úticél Assisi volt. Egy gyönyörű város, nagyon jó atmoszférával és kedves emberekkel. Sokat megtudtuk az alatt az egy nap alatt mind a város történelméről mind Olaszország történelméről. A látványosságokat kár lett volna kihagyni, igazából az egész város egy olyan élményt adott amit jó, hogy átélhettünk.

Elindult a második hetünk a munka maradt a régi, az időnk most se lett több, de legalább megtanultuk beosztani az időnket. Elkezdtek egyre jobban szétszedni és szétosztani a munkákat. Megvolt ki megy a boltba (én) és megvolt mindenkinek a saját kis munkája, éppen kik főznek, ki mos és kik takarítanak. Eljött az utolsó hétvége és vele együtt az utolsó úticélunk is Róma. Hol is kezdjem, Róma gyönyörű teljesen mesebeli és kár lett volna kihagyni. Persze voltak hátulötői, de ezektől el lehetett tekinteni mivel a sok látványosság teljesen elvette a figyelmünket. Az előző napon teljesen megterveztük, hogy hova megyünk és mit mikor nézünk meg. Forgalmas nap volt, de túléltek és zárásként betévedtünk egy kis

útszéli étterembe, gondolom nem kell ecsetelnem mennyire finom volt az étel, egy biztos, az olaszok tudnak főzni.

Megfáradva hazaértünk éjfél felé, persze holnap meló, de rendbe szedtük magunkat és felkészültünk az utolsó hetünkre. Az utolsó hetet már kicsi rutinnal a kezünkben végig nyomtuk és eljött a csütörtök, utolsó teljes nap Olaszországban. Kieleveztük Foligno-t utoljára, a cég sütivel lepett meg minket ebédre, elmondták mennyire hálásak a munkánkért és persze mi is megköszöntük nekik a lehetőséget. Ezek után otthon elkészültünk a másnapi utazásra, összepakoltunk és kitakarítottunk és persze elmentünk meginni egy-két italt még az utolsó nap margójára. Eljött a péntek, reggeli kelés, mindenki kicsit még kómásan kikelt az ágyból. Aztán elkészültünk és elindultunk kifelé, a sofőr más ott várt Diego. Elvitt minket a reptérre minden probléma nélkül, becsekkoltunk és elintéztünk mindent ami ránk várt a repülő előtt. A kapuk megnyíltak, mi pedig elindultunk a repülő felé. Egy utolsó kép még a repülő előtti lépcsőn, aztán elfoglaltuk a helyünket. A gép egy 30 perces csúszás után el is indult és

Magyarországig meg se állt. Leszálltunk a ferihegyi repülőtéren és a csomagjaink átvétele

után könnyes búcsút vettünk egymástól.

